Сказали — й похитнулася земля!..
Я спаленів, я втратив миттю спокій.
Хоч не любив, хоч не казав "моя!" —
Відчув себе невтішно одиноким,

В заміжжі ваша мрія і оплот:
Урешті-решт, за Євиним почином
Ви з приданим гріхів, усяких цнот
Знаходите домівку і мужчину.

Чому ж тоді печалимось, чому?
І жаль, не знаний в юності, ятриться,
Немов би душу втрачено саму
Чи вихопилася
із рук жар-птиця.

Твою красу побачив знов здаля —
А поміж нами несходима строма.
І не любив, і не казав "моя!",
Та нині пусткою війнуло вдома.